

Въ първоначалните бжлгарски, руски, чехски и сжрбски памѣтници ние срѣщаме понѣкогашъ имената на общите славянски богове, т. е. на Перуна, на Свѣтовида, на Дажбога, на Велеса, на Стрибога и пр.; но слѣдъ време сичкото това са заборава, размѣсва са съ християнските предания, и въ народната поезия тие божества са замѣняватъ съ Кралевича Марка, съ Илия Муромца, съ Стояна, съ Владимира и пр. Но съществува ли баремъ единъ исторически памѣтникъ, изъ когото би могле да са опознаеме както трѣба съ старо-славянската митология? — На тоя въпросъ ние ще да отговориме отрицателно. Единственните свѣдѣния, които намираме въ старите памѣтници за тая митология, сж размѣсени съ християнските и съ апокрифическите предания, които сж заимствовани отъ другите народи, слѣдователно тие сж неясни, темни и не отговарятъ на нашия исторически въпросъ. Такива сж историята за присхождението на свѣтътъ отъ двѣ начала, отъ добриятъ и отъ лошавиятъ духъ, които сж намирале голѣмо сжчувствие между богомилите. Така сжщо множество вѣрования, които срѣщаме въ народните пѣсни, въ приказниците и въ нѣкои стари памѣтници, като напримѣръ, вѣрованията въ различни дивове, змѣйове и пр., сж са появили у славянските народи по-късно и не принадлежатъ на тѣхната митология. Ето защо нашите изслѣдователи, които са занимаватъ съ бжлгарските древности, трѣба да бждатъ осторожни и да подвжргаватъ сѣки писменъ или изустенъ памѣтникъ на най-строгата критика. Ние сме твжрдо увѣрени, че ако сжвременните писатели сжбератъ народните пѣсни, приказници и предания, то тие